

೭. ಅದ್ಭುತ ಭಾವಸಮಾಧಿಯ ವರ್ಣನೆ:

ಪರಮಹಂಸರು ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದಾರೆ. ನರೇಂದ್ರ ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ... ಅವರು ಎವೆಯಿಕ್ಕದೆ ನೆಟ್ಟ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದಾರೆ. ಉಸಿರಾಡುವಂತೆಯೂ ತೋರಿಬರಲಿಲ್ಲ. ಕೇಳಲಾಗಿ ಒಬ್ಬ ಭಕ್ತ ಹೇಳಿದ ಪರಮಹಂಸರು ಸಮಾಧಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ...

ನರೇಂದ್ರ ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ:

‘ನಿರಂಜನ ಹರಿಚಿದ್ರನ ಮೂರುತಿಯನು ನೆನೆಯೊ
ನಿರಂತರ ಮೋಹನಮೂರುತಿಯನು ನೆನೆಯೊ..’

ಹಾಡಿನ ಈ ಚರಣ ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಪರಮಹಂಸರ ಶರೀರ ಕಂಪಿಸಲಾರಂಭಿಸಿತು. ರೋಮಾಂಚನವಾಗಿ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಪ್ರೇಮಾಶ್ರು ಸುರಿಯಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಏನನ್ನೋ ನೋಡುತ್ತಾ ಆಗಾಗ ಮುಗುಳ್ಳಗೆ ನಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. “ಕೋಟಿಚಂದ್ರಸಮ ಕಾಂತಿಯ ನಾಚಿಸಿ” ಹೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಭಗವಂತನ ಚಿನ್ಮಯ ಕೂಡಿ ದರ್ಶನ ... ಎಂಬುದು ಇದೇ ಏನು?

ಹೃದಯ ಪದ್ಮದಲ್ಲಿ ಪೂಜಿಸು ಆತನ
ಶಾಂತಮಾನಸದಿ ಜ್ಞಾನನಯನದಲಿ

ಮತ್ತೇ ಅದೇ ಭುವನಮೋಹನ ಮುಗುಳುನಗೆ, ಶರೀರ ಹಿಂದಿನಂತೆ ನಿಷ್ಪಂದ. ಅರ್ಧ ಮುಚ್ಚಿದ ಕಣ್ಣುಗಳು. ಯಾವುದೂ ಅಪೂರ್ವ ರೂಪದರ್ಶನ ಮಾಡುತ್ತ ಮಹದಾನಂದ ಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಈಜಾಡುತ್ತಿರುವಂತೆ ಕಂಡಿತು. (ಭಾಗ ೧, ಪು. ೧೬-೧೭)

೮. ಮನಸ್ಸಿನಿಂದಲೇ ಬಂಧನ, ಮನಸ್ಸಿನಿಂದಲೇ ಮುಕ್ತಿ

“ ‘ನಾನು ಮುಕ್ತಪುರುಷ. ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಇದ್ದರೆ ತಾನೆ ಏನು, ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಇದ್ದರೆ ತಾನೆ ಏನು, ನನಗೆಲ್ಲಿಯದು ಬಂಧನ? ನಾನು ಭಗವಂತನ ಮಗು, ರಾಜಾಧಿರಾಜನ ಮಗು. ನನಗಾವು ದರ ಬಂಧನ?’ ಎಂಬುದಾಗಿ ಯಾರು ಸತತ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಾನೋ, ಆತ ಮುಕ್ತನಾಗಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಒಂದು ಪಕ್ಷ ಹಾವೇನಾದರೂ ಕಡಿದರೆ ‘ನನ್ನನ್ನು ವಿಷ ಏನೂ ಮಾಡಲಾರದು’ ಎಂಬುದಾಗಿ ದೃಢವಾಗಿ ನಂಬಿದರೆ ಆಗ ಅದರಿಂದ ಪಾರಾಗಿಬಿಡಬಹುದು. ಹಾಗೆ ‘ನಾನು ಬದ್ಧನಲ್ಲ, ಮುಕ್ತ’ ಎಂಬುದಾಗಿ ದೃಢವಾಗಿ ನಂಬಿದರೆ ಹಾಗೇ ಆಗಿಬಿಡಬಹುದು - ಮುಕ್ತನೇ ಆಗಿಬಿಡಬಹುದು.” (ಭಾಗ ೧, ಪು. ೭೮)

೯. ಕಾಮಕಾಂಚನವೇ ಮಾಯೆ

(ಬಲರಾಮನಿಗೆ): “ ಅಂದು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಬಂದಿದ್ದ. ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು ಆತ ತನ್ನ ಕರೀ ಹೆಂಡತಿಯ ದಾಸ ಅಂತ. ಜನರಿಗೆ ಭಗವಂತನ ದರ್ಶನ ಏಕೆ ದೊರೆಯುವುದಿಲ್ಲ ಗೊತ್ತೇ? ಕಾಮ ಕಾಂಚನವೆಂಬುದು ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡವಾಗಿ ಬಿದ್ದಿರುವುದರಿಂದ.”

“ಕಾಮಕಾಂಚನವೇ ಮಾಯೆ ಎಂಬುದು. ಅದರ ಮಧ್ಯೆ ಬಹಳ ಕಾಲದ ವರೆಗಿದ್ದರೆ, ಕ್ರಮೇಣ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ತಪ್ಪಿಹೋಗುತ್ತದೆ. - ಅದೇ ಆನಂದವಾಗಿರುವಂತೆ ತೋರಿಬರುತ್ತದೆ.” (ಭಾಗ ೧, ಪು. ೬೮-೬೯)

೧೦. ಭಗವಂತನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸಬೇಕು

“ಮುಖ್ಯಾಂಶವೇನೆಂದರೆ ಭಗವಂತನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸಬೇಕು - ತಾಯಿ ಮಗುವನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವ ಹಾಗೆ, ಸತಿ ಪತಿಯನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವ ಹಾಗೆ, ವಿಷಯ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವ ಹಾಗೆ. ಈ ಮೂರು ಪ್ರೀತಿಗಳನ್ನೂ, ಈ ಮೂರು ಆಕರ್ಷಣೆಗಳನ್ನೂ ಒಟ್ಟು ಗೂಡಿಸಿದರೆ ಅದು ಏನಾಗುತ್ತದೋ ಅದಷ್ಟನ್ನೂ ಭಗವಂತನ ಕಡೆ ತಿರುಗಿಸುವುದಾದರೆ ಆತನ ದರ್ಶನ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ.” (ಭಾಗ ೧, ಪು. ೯)

‘ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ವಚನವೇದ’ದ ಒಂದು ಪಕ್ಷಿನೋಟ ನೀಡಿ ದ್ದಾಯಿತು. ಲಕ್ಷಾಂತರ ಜನರು, ಭಕ್ತರು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ವಾಣಿಯನ್ನು ಓದಿ ಬೆಳಕನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಸಂಪರ್ಕಕ್ಕೆ ಬರುವ ಮುನ್ನವೇ ಸುಮಾರು ಹದಿನೈದು ವರ್ಷ ದಿನಚರಿ ಬರೆಯುವ ಅಭ್ಯಾಸವಿತ್ತು, ಮಾಸ್ಟರ್ ಮಹಾಶಯನಿಗೆ. ಆತನೇ ತಮಾಷೆಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ “ನನಗೆ ಹದಿನೈದು ವರ್ಷದ ಅನುಭವವಿದೆ” ಎಂದು.

ಬುದ್ಧನು ತನ್ನ ವಾಣಿಯನ್ನು, ಸಂದೇಶಗಳನ್ನು ಆಗಿನ ಆಡು ಭಾಷೆಯಾದ ಪಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಬೋಧಿಸಿದ. ಹಾಗೆಯೇ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರೂ ಕೂಡ ತಮ್ಮ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಾದ ಬಂಗಾಳಿಯಲ್ಲೇ ಉಪದೇಶವಿತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಉಪದೇಶಗಳು ‘ಅಮೃತಮಯ.’ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮಾತಿನಲ್ಲೂ ಅಮೃತವು ತುಂಬಿ, ಸಾಗರವು ಉಕ್ಕುವಂತೆ ಉಕ್ಕುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಾಸ್ಟರ್ ಬಂಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ‘ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಕಥಾಮೃತ’ ಎಂದೇ ಹೆಸರಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಗ್ರಂಥದ ಅಧ್ಯಯನವು ನಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ಅಮೃತಮಯವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲಿ ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸೋಣ.

ಗ್ರಂಥದ ವಿವರ

೧) ಮೂಲ: ಬಂಗಾಳೀ: ಹೆಸರು : ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಕಥಾಮೃತ (ಎರಡು ಸಂಪುಟಗಳಲ್ಲಿ) ಉದ್ಘೋಷನ ಕಾರ್ಯಾಲಯ, ಕೊಲ್ಕತ್ತಾ.

೨) ಕನ್ನಡ : ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ವಚನವೇದ, (೨ ಸಂಪುಟಗಳು) ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣಾಶ್ರಮ, ಯಾದವಗಿರಿ, ಮೈಸೂರು-೨೦.

೩) English: The Gospel of Sri Ramakrishna, (Two Volumes) Ramakrishna Math, Mylapore, Chennai 600 004.

ಶ್ರೀ ಶಾರದಾದೇವಿ ವಚನವೇದದಲ್ಲಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆ

- ಸ್ವಾಮಿ ಶಿವಾಕಾಂತಾನಂದ

ಶ್ರೀಮಾತೆ ಶಾರದಾದೇವಿಯವರ ಶಿಷ್ಯಂದಿರು ಹಾಗೂ ಭಕ್ತರು ಬರೆದ ಸ್ಮೃತಿಚಿತ್ರಗಳ ಸಂಕಲನವೇ 'ಶ್ರೀಶಾರದಾದೇವಿ ವಚನವೇದ.' ಇಲ್ಲಿನ ಸ್ಮೃತಿಚಿತ್ರಗಳುದ್ದಕ್ಕೂ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಮಾತು, ಉಪದೇಶ, ಘಟನೆಗಳು ಹಾಸುಹೊಕ್ಕಾಗಿ ಬರುತ್ತವೆ. ಈ ದಿವ್ಯಕೃತಿಯನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸಿರುವ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಕೇರಳದ ಕಾಲಡಿಯಲ್ಲಿರುವ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಅದ್ವೈತ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇವರು ಉತ್ತಮ ವಾಗ್ಮಿಗಳು ಮತ್ತು ಲೇಖಕರು. ಇವರು ಬರೆದ ಹಲವು ಲೇಖನಗಳು ಈಗಾಗಲೇ ಈ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿವೆ.

ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಉಕ್ತಿಸಂಕಲನ 'ಶ್ರೀ ಶ್ರೀ ಮಾಯೇರ್ ಕಥಾ' ಎಂದು ಬಂಗಾಲಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಗ್ರಂಥ ಎರಡು ಸಂಪುಟಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಯಿತು. ಇದರ ಅಂಗ್ಲಭಾಷಾ ಅನುವಾದವನ್ನು 'The Gospel of Holy Mother' ಎಂಬ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯಲ್ಲಿ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಠ, ಮೈಲಾಪುರ, ಮದ್ರಾಸ್ ಅವರಿಂದ ೧೯೪೮ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಲಾಯಿತು. ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಕನ್ನಡ ಜನತೆ ಕಾತರದಿಂದ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ ತರ್ಜುಮೆ 'ಶ್ರೀಶಾರದಾದೇವಿ ವಚನವೇದ'ವೆಂದು ನಾಮಾಂಕಿತವಾಗಿ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಪ್ರಕಟವಾಗಿದೆ. ಈ ಗ್ರಂಥವು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ರೊಂದಿಗೆ ಅವರ ತ್ಯಾಗೀ ಶಿಷ್ಯರು, ಭಕ್ತರು ನಡೆಸಿದ ಮಾತುಕತೆಗಳ ಸಂಕಲನ. ಅಂತಹ ೩೮ ಸ್ಮೃತಿಲೇಖನಗಳಿರುವ ಈ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಮೂರು ಭಾಗವಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಕೊಲ್ಕತ್ತಾದಲ್ಲಿ ಇರುವಾಗ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಒಳಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತ, ಘೋಷಾ ಪದ್ಧತಿ (ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಸರಗು ಹಾಕುವುದು) ಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ಅವರ ಬಳಿ ಸಾರಲು ಅವಕಾಶವಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಸ್ತ್ರೀಭಕ್ತರು, ಎಳೆವಯಸ್ಸಿನ ಹುಡುಗರು, ಬೆರಳೆಣಿಕೆಯಷ್ಟು ತ್ಯಾಗೀ ಶಿಷ್ಯಂದಿರಿಗೆ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರೊಡನೆ ತಂಗಲು ಹಾಗೂ ಅವರೊಡನಾಡಲು ಹೆಚ್ಚಿನ ಅವಕಾಶವಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಕೆಲವು ಭಾಗ್ಯವಂತರು ಅವರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ದಿನ ನಿಲ್ಲಲು ಅವಕಾಶ ಪಡೆದರು. ಅಂತಹವರ ವರದಿಯಿಂದ, ಹಾಗೂ ಆಗಂತುಕ ಭಕ್ತರ ನೆನಪುಗಳ ಉದ್ಯಾನದಿಂದ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿರುವ ಸುಂದರ ಪುಷ್ಪರಾಶಿ ಈ ಗ್ರಂಥ.

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ವಚನವೇದದಂತೆಯೇ ಇದು ದಿವ್ಯತೆಯೆಡೆಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುವ ಜ್ಯೋತಿ. ವಚನವೇದವಾದರೋ ತೇಜೋರಾಶಿಯಿಂದ ಉಜ್ಜ್ವಲವಾಗಿ ಬೆಳಗುವ ಭಾಸ್ಕರ ರಶ್ಮಿಯಾದರೆ, ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ವಚನಗಳು ಅದೇ ದಿವ್ಯತೆಯನ್ನು ಸೂಸುವ ಶರಜ್ಯೋತ್ಸ್ನೇ, ಮಣಿಕಾಂತಿ. ಸೂರ್ಯನ ಬೆಳಕನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ನೋಡಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಅಮ್ಮನ ವಾಕ್ಯಗಳು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆಪ್ತಾಯಮಾನ. ಸೂರ್ಯನ ಬೆಳಕನ್ನು ಚಂದ್ರನು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುವಂತೆ, ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಶ್ರೀರಾಮ

ಕೃಷ್ಣರ ಅನೇಕ ಉಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಪುನರುದ್ಧರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿಶೇಷವೆಂದರೆ, ಈ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ 'ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ವಚನವೇದ'ದಂತೆ ಕೇವಲ ಉಪದೇಶವಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ನಮಗೆ ದೊರೆಯುವುದು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ದಿನಚರಿ, ಸಾಧನೆ, ಪೂಜಾದಿ ಕಾರ್ಯಗಳು, ಅತಿಥಿಗಳು, ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಬಂಧು, ಭಕ್ತರೊಡನೆ ಶ್ರೀಮಾತೆ ಒಡನಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಪರಿ. ಅವರು ಎಲ್ಲರನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ರೀತಿಯೇ ಅದ್ಭುತ. ಮೊದಲ ಭೇಟಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರೀತಿಯ ಸೆಲೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮವರನ್ನಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಹೃದಯ. ಭಕ್ತರ ಬೆಳಗಿನ ಸ್ನಾನ, ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆಯಿಂದ ಹಿಡಿದು, ಊಟ ತಿಂಡಿ ರಾತ್ರಿ ಮಲಗುವವರೆಗೂ ಅವರನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಸಮಯ ಹಾಸಿಗೆ ಹಾಸಿ ಬೀಸಣಿಗೆಯನ್ನೂ ಬೀಸುತ್ತ ಮಲಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ತಾವೇ ಕೈಯಾರೆ ಅಡುಗೆ ಮಾಡಿ, ಉಣಬಡಿಸಿ, ಪ್ರಸಾದ ನೀಡಿ ಎಂಜಲೆಲೆ ಎತ್ತಲೂ, ಗೋಮಯ ಸಾರಿಸಲೂ ಅವಕಾಶವೀಯ ದಿರುವ ಅಲೌಕಿಕ ಮಾತೃಮಮತೆ, ವಾತ್ಸಲ್ಯಪೂರ್ಣ ಆತಿಥ್ಯ. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪಿಪಾಸುಗಳಿಗೆ ಮಂತ್ರ ನೀಡಿ, ಗುರುವಾಗಿ, ಇಷ್ಟ ದೇವತೆಯಾಗಿ, ಸಾಧನೆಗೆ ನೆರವಾಗಿ, ಅಶಕ್ತರಾದಲ್ಲಿ ಅವರ ಸಾಧನೆಯನ್ನೂ ತಾವೇ ಮಾಡುವನೆಂಬ ವಾಗ್ದಾನ. ಕೊನೆಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಅವರನ್ನು ಮನೆ ಬಾಗಿಲ

ವರೆಗೋ, ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ನಡೆದೋ ಅಥವಾ ಊರ ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲಿನ ವರೆಗೋ ಬಂದು ಅವರು ಕಣ್ಮರೆಯಾಗುವವರೆಗೂ ಅಲ್ಲೇ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುತ್ತ ಬೀಳ್ಕೊಡುಗೆ, ಹೀಗೆ ಹತ್ತು ಹಲವಾರು ರೀತಿ ಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಅಹೇತುಕವಾಗಿ ಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರೀತಿ-ವಾತ್ಸಲ್ಯದ ಪರಿ ಅವರ್ಣನೀಯ, ಅನುಭವವೇದ್ಯ. ಸ್ವಂತ ದೈಹಿಕ ಆರೋಗ್ಯ, ಸಂಸಾರ ತಾಪತ್ರಯಗಳನ್ನು ಬದಿಗಿಟ್ಟು, ತಮ್ಮ ಸಂತಾನರಾಶಿಗೆ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದ ಮಾತೃವಾತ್ಸಲ್ಯ, ಲೇಪಿತವಾದ ಸಮಯ ಮತ್ತು ಸಕಲ ರೀತಿಯ ಸೇವೆ ಅನುಪಮ. ಒಮ್ಮೆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯ ವೇಳೆ ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಸ್ತ್ರೀಭಕ್ತರು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರನ್ನು ಕಂಡು ಮಾತನಾಡಿ ಹೋದ ನಂತರ ಸರಯೂಬಾಲಾದೇವಿ ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ, “ಅಯ್ಯೋ! ನಮಗೋಸ್ಕರ ನೀವು ಎಷ್ಟೊಂದನ್ನೆಲ್ಲ ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ ತಾಯಿ! ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಾಗಲೂ ಯಾವ ಯಾವ ರಾಜ್ಯದ ಕಾಡುಹರಟೆಗಳು!” ಅದಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲವೆ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ಹೇಳಿದ್ದು, ‘ಕುಪುತ್ರೋ ಜಾಯೇತ ಕ್ವಚಿದಪಿ ಕುಮಾತಾ ನ ಭವತಿ.’

ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಶಕ್ತಿ. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರಿಗೆ ಅವರು ಒಂದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ “ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಸಫಲಗೊಳಿಸಲು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ, ಅದನ್ನು ನಾಶಮಾಡಲಿಲ್ಲ.” ಎಂದರು. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಅವತಾರದ ಮುಖ್ಯ ಉದ್ದೇಶವೇ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕತೆಯಿಂದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರನ್ನೂ ವಿಮುಖಗೊಳಿಸಿ ಭಗವನ್ನುವಿರಾಗಿಸುವುದು. ಒಮ್ಮೆ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು, “ಕಲ್ಪತೆಯ ಜನರು ಹುಳುಗಳಂತೆ ಸಾಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ನೀನೇನೂ ಮಾಡಲಾರೆಯಾ? ನಾನೇ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾಡಬೇಕೆ?” ಎಂದು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ಇದಕ್ಕೆ ಶ್ರೀಮಾತೆಯ ಉತ್ತರ, “ನಾನೊಬ್ಬ ಸ್ತ್ರೀ, ನಾನೇನು ಮಾಡಬಲ್ಲೆ?” ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಮುಂದೆ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಶ್ರೀಮಾತೆಯರೇ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ರಾಧಿಯೆಂಬ ಪಂಜರದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹಲವು ವರ್ಷ ಜಗದೋದ್ಧಾರ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬಂಧಿಸಿಟ್ಟರು. ಎಂತೆಂತಹ ಭಕ್ತರೆಲ್ಲ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು, ಮಂತ್ರ ಪಡೆಯಲು! ಅವರಿಗಾದರೂ ಯಾವ ಯೋಗ್ಯತೆಯೂ ಇಲ್ಲ! ಅದರಿಂದ ಅವರ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಶ್ರೀಮಾತೆ ತಮ್ಮ ದೇಹದ ಮೇಲೆಳೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅನಾರೋಗ್ಯದಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಅನೇಕ ಬಾರಿ ದಯೆ ತೋರಿಸಿ ದೀಕ್ಷೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದರಿಂದ ಅವರ ದೇಹಾರೋಗ್ಯ ಇನ್ನಷ್ಟು ಕ್ಷೀಣಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಜಯರಾಂಬಾಟಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕ ಬಲ ವಂತವಾಗಿ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಪಾದಧೂಳಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದ. ಸ್ವಾಮಿ ಈಶಾನಾನಂದರು ಶ್ಯಾಮಬಜಾರಿನಿಂದ ವಾಪಸ್ಸು ಬಂದು ನೋಡುವಾಗ ಶ್ರೀಮಾತೆ ಜಗಲಿಯ ಮೇಲೆ ಚಾಪೆ ಹಾಸಿಕೊಂಡು ನೋವಿನಿಂದ ಮಲಗಿದ್ದರು. ಶ್ರೀಮಾತೆ, “ಆ ಹೊತ್ತಿನಿಂದ ನನಗೆ ತಡೆಯಲಾರದ ಉರಿ; ಹೊಟ್ಟೆನೋವಿನಿಂದ ಸಾಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಸಲ ಕಾಲು ತೊಳೆದು

ಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೂ ಮಾಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ... ಎಷ್ಟು ಬಗೆಯ ಜನರು ಬರುತ್ತಾರೆ” ಎಂದರು. ಬ್ರಹ್ಮಾನಂದರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: “ನಾವು ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣಿನಿಂದಲೇ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಮಾತೆ ಎಲ್ಲರ ಪಾಪ, ತಾಪಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಮೇಲೆಳೆದುಕೊಂಡು ಅವರನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಜಗನ್ಮಾತೆಗಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಯಾರಿಗಾದರೂ ಈ ಶಕ್ತಿ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವೇ?”

ಈ ಗ್ರಂಥದಿಂದ ನಮಗೆ ಸ್ವಾರ್ಥಮಯ ಬದುಕಿನಿಂದ ಸಾರ್ಥಕಪೂರ್ಣ ಬದುಕಿಗೆ ಅಪೂರ್ವವಾದ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ದೊರೆಯುವುದು. ಒಂದು ದಿನ ಮುಂಜಾನೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ಭತ್ತ ಕುಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದರು. ಶ್ರೀಮಾತೆ ಅದಕ್ಕೆ ಕೈ ಜೋಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅವರು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗರಾಸ್‌ಬಿಹಾರಿ (ಮುಂದೆ ಸ್ವಾಮಿ ಅರೂಪಾನಂದರು) ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿದ, “ಅಮ್ಮ, ನೀವು ಇಷ್ಟೊಂದು ಪ್ರಮ ಪಡುವುದೇಕೆ?” ಅದಕ್ಕೆ, “ಮಗೂ, ಆದರ್ಶವನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಎಷ್ಟನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೋ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿಯೇ ನಾನು ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ.” ಅಂತಹ ಅದ್ಭುತ ದೈವೀಜೀವನವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಲು ನಮ್ಮಂತಹ ಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಅಸಾಧ್ಯವಾದರೂ, ಅನುಸರಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಎಷ್ಟೇ ಅಂಶಿಕವಾದರೂ ಸರಿ. ಒಂದೆಡೆ ಪ್ರಯತ್ನದ ಸಾಫಲ್ಯತೆ - ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ ಶ್ರೀಮಾತೆಯ ಕೃಪೆ, ಇವೆರಡರಿಂದ ನಾವು ಜೀವನವೆಂಬ ದುಃಖ ಸಾಗರವನ್ನು ದಾಟಬಹುದು. ‘ಸ್ವಲ್ಪಮಪ್ಯಸ್ಯ ಧರ್ಮಸ್ಯ ತ್ರಾಯತೇ ಮಹತೋ ಭಯಾತ್’ - (ಗೀತಾ, ೨.೪೦). ಹೀಗಾಗಿ ಈ ಗ್ರಂಥದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪುಟವೂ ಸಾಧನೆಯ ಕೈದೀವಿಗೆ.

ಸಾಧಕನಿಗೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಇರಬೇಕಾದುದು ಜಗತ್ತಿನ ಸರ್ವ ಬಂಧನಗಳಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗಿ ಮುಕ್ತನಾಗಬೇಕೆಂಬ ಬಯಕೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಎಡೆಬಿಡದ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಿಗೆ ಸಿದ್ಧನಾಗಿರಬೇಕು. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು, “ಮಗೂ, ಸಂಸಾರವೆಂದರೆ ಕೆಸರಿನ ಕೊಳ. ಅದರಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟರೆ ಏಳುವುದು ಅತ್ಯಂತ ಕಷ್ಟ. ಬ್ರಹ್ಮ, ವಿಷ್ಣು ಮೊದಲಾದವರೇ ಅದರಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕು ಉಸಿರುಗಟ್ಟಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ ಎಂದಮೇಲೆ ಮನುಷ್ಯ ಎಷ್ಟರವನು!” ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ಭಯಾನಕ ಸಂಸಾರದ ಸೆಳೆತದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದುವಲ್ಲಿ ಸಾಧಕನು ಸಫಲನಾಗುವನೆ? ರಹಸ್ಯ ವೇನೆಂದರೆ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ದಿನ ಎಲ್ಲ ಜೀವಿಗಳು ಪಾರಾಗಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಲೇಬೇಕು, ಸಾಧನೆಯ ಹಾದಿಯನ್ನು ತುಳಿಯಲೇ ಬೇಕು. ಈಗ ನವಾವತಾರದ ಒಳ್ಳೆಯ ಗಾಳಿ ಬೀಸುತ್ತಿದೆ. ಜಾಣರಾಗಿ ಈಗ ನಮ್ಮ ಜೀವನ ನೌಕೆಯ ಪರದೆಯನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿದರೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ದಡ ಸೇರಬಹುದು. ಹಾಗೇನಾದರೂ ಸಂಕಲ್ಪಿಸಿದಲ್ಲಿ, ಸಾಧಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಏಳು ಬೀಳುಗಳ ಮಧ್ಯೆ ತನ್ನನ್ನು ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಅಲೌಕಿಕ ಮಾತೃಶಕ್ತಿ ಕೈಹಿಡಿದು ಮುನ್ನಡೆಸುತ್ತಿದೆ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆ, ಹಿಂದೆ ಆಗಿ ಹೋಗಿರುವ ಅನು

ಯಾಯಿಗಳ ಮತ್ತು ಭಕ್ತರ ಮೇಲೆ ಆಮ್ನಾಯ ಶ್ರದ್ಧೆ, ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿ ಇದೇ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಮುನ್ನಡೆಯುತ್ತಿರುವವರ ಸತ್ಸಂಗ, ಕೊನೆಗೆ ದಿವ್ಯತ್ರಯರ, ಶಾಸ್ತ್ರೋಪದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಎಳ್ಳಷ್ಟು ಸಂಶಯ ರಹಿತ ವಿಶ್ವಾಸ - ಇಷ್ಟು ಆರಂಭ ಹೂಡಿಕೆಯಿದ್ದಲ್ಲಿ (ಇನಿಸಿಯಲ್ ಇನ್ಸೈಟ್ಸ್) ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಪಥದಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಯಬಹುದು. ಹಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಮಾರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೇ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟರೂ ಮುಂದುವರೆಯದೆ ಕೊನೆಗೆ ನಿರಾಶೆ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜೀವನದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೇ ಅವನಂಬಿಕೆ ಕಾಡುವುದು. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಈ ಪಥದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಕೈ ಹಿಡಿದು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮನ್ನು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಬಳಿಗೆ ಸೇರಿಸಿ, ಪುನಃ ಮಾರ್ಗ ಮುಖಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತೆ ಉಳಿದವರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲು.

ಕಲಿಯುಗದ ಸಾಧಕರಿಗೆ ದುಷ್ಟ ಇಂದ್ರಿಯಗಳು ಮತ್ತು ದುರ್ಬಲ ಮನಸ್ಸು. ಅವುಗಳ ತೃಷ್ಣಾಸಂಗ ಬಯಕೆಯನ್ನು ಪೂರೈಸಲು ಕೇವಲ ಬೆರಳುತುದಿಯ ಸ್ಪರ್ಶದಿಂದ ಸಾರ್ಥಕಗೊಳಿಸುವ ಆಧುನಿಕ ಅಂತರ್ಜಾಲ ಯುಗ. ಇಂತಹ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಭಗವಂತನನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಸುಲಭ ಸಾಧನೆ ಮತ್ತು ಆಶ್ವಾಸಗಳನ್ನು ಮಾತೆಯವರು ಈ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಇತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ಕುರಿತು ಒಂದಿಷ್ಟು ನೋಡೋಣ.

ಸಂಸಾರಪಂಕ : ಈ ಸಂಸಾರವನ್ನು ಘೋರ ದುಃಖಾರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಶ್ರೀಶಂಕರರು 'ಲಕ್ಷ್ಮೀನೃಸಿಂಹಕರಾವಲಂಬನ ಸ್ತೋತ್ರ'ದಲ್ಲಿ ತುಲನೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಈಗ ಎಷ್ಟೇ ಕಷ್ಟವಿದ್ದರೂ ಮುಂದೆ ನಮಗೆ ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ಮೂಲಕವೇ, ಈ ಮತ್ಸ್ಯಲೋಕದಲ್ಲಿಯೇ ಸುಖ - ಭೋಗಗಳು ಸಿಗಬಹುದೆಂಬ ಮಾಯೆಯಿಂದಲೇ ಸಂಸಾರವು ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದು. ಕಷ್ಟವು ಸಾಕಷ್ಟು ಸಾಕು ಎನ್ನಿಸುವವರೆಗೂ ನಾವು ಸುಖಾನ್ವೇಷಣೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತೇವೆ. ಮರೀಚಿಕೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಬಾಯಾರಿಕೆ ತಣಿಸಲು ಅರಸುವಂತೆ ಅಲೆದಲೆದು ಅತಿ ದಣಿದು ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸುಖವಿಲ್ಲವೆಂಬ ದೃಢ ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಈ ಸಂಸಾರ ಪಂಕದಿಂದ ಹೊರಬರಲು ಬೇರೆ ದಾರಿ ಹುಡುಕುತ್ತೇವೆ.

ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ "ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಅದೇನು ಸುಖ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾರೋ! ಕಾಮಿನೀ, ಕಾಂಚನ ಇವೆರಡರಲ್ಲೇ ಅವರು ಮಗ್ನರಾಗಿ ಎಲ್ಲ ವನ್ನೂ ಮರೆತುಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ದುಃಖದಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುವುದು." ಒಬ್ಬ ಭಕ್ತ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, "ಅವನು ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ! ಬಹಳ ಮಂದಿ ಮಕ್ಕಳ ತಂದೆಯಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಹೇಳುತ್ತಾನೆ, ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ದರ್ಶನವೇಕೆ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ? ಅಂತ. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಬಳಿಗೆ ಬಹಳ ಮಂದಿ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು, 'ನಮಗೆ ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸು ನಿಲ್ಲುತ್ತಿಲ್ಲ ಏಕೆ?' ಎಂದು ಕೇಳು

ವಾಗ ಅವರಿಗೆ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು, 'ಇನ್ನೂ ನಿಮ್ಮ ದೇಹದಿಂದ ಹೆರಿಗೆಮನೆಯ ವಾಸನೆ ಹೋಗಿಲ್ಲ. ಮೊದಲು ಹೆರಿಗೆ ಮನೆಯ ವಾಸನೆ ಹೊರಟುಹೋಗಲಿ. ಈಗ ಅವಸರವೇಕೆ? ಕ್ರಮೇಣ ಎಲ್ಲವೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದು. ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ನಾವು ಭೇಟಿಯಾದೆವು, ಮುಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಭೇಟಿಯಾಗಬಹುದು, ಆಗ ಅದೆಲ್ಲ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದು' ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು."

ಒಮ್ಮೆ ಪ್ರಸನ್ನ ಮಾವ ಬಂದು ಶ್ರೀಮಾತೆಗೆ ಹೇಳಿದರು "ಅಕ್ಕಾ, ನಾನು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ನೀನು ಯಾರಿಗೋ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಬಂದು ದರ್ಶನ ಕೊಟ್ಟೆ, ಅವರಿಗೆ ಮಂತ್ರದೀಕ್ಷೆಯನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟೆ; ಅವರಿಗೆ ಮುಕ್ತಿ ಲಭಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದೂ ಹೇಳಿದ್ದೀಯಂತೆ. ನಮ್ಮನ್ನು ನಿನ್ನ ಮಡಿಲಲ್ಲಿಟ್ಟು ಬೆಳೆಸಿದೆ, ದೊಡ್ಡವರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದೆ, ನಾವು ಯಾವಾಗಲೂ ಹೀಗೆಯೇ ಇರಬೇಕೆ? ಅದಕ್ಕೆ ನಗುತ್ತ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟರು 'ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಾರೋ ಹಾಗೆ ಆಗುವುದು. ನೋಡು ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ಗೊಲ್ಲಬಾಲಕ ರೊಂದಿಗೆ ಎಷ್ಟೊಂದು ಆಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದ, ನಗುತ್ತಿದ್ದ, ಅಲೆಯುತ್ತಿದ್ದ! ಅವರ ಎಂಜಲನ್ನೂ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದ. ಅವರಿಗೆ ಕೃಷ್ಣ ಯಾರೆಂದು ಅರ್ಥವಾಯಿತೆ?'

"ಆಸೆಯಿಂದಲೇ ಎಲ್ಲವೂ ಉಂಟಾಗುತ್ತವೆ. ಆಸೆಗಳಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಯಾವ ಬಂಧನವಿದ್ದೀತು? ನೋಡು, ನಾನು ಈ ಸಂಸಾರವೆಲ್ಲ ವನ್ನೂ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ನನಗೆ ಯಾವುದೇ ಆಸೆಗಳಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಿಯೂ ತನಕ ನಾನು ಎನ್ನುವುದು ಇರುವುದೋ ಅಲ್ಲಿಯೂ ತನಕ ಆಸೆಗಳು ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತವೆ."

ಕರ್ಮಯೋಗ : ನಾವು ಮಾಡುವ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆಯೆಂಬ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಾಡುವುದೇ ಕರ್ಮಯೋಗ. ಪಾಲಿಗೆ ಬಂದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸರಿಯಾದ ಸಮಯಕ್ಕೆ, ಒಪ್ಪಾಗಿ, ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ, ಜಾಗ್ರತರಾಗಿ ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆ ಕೆಲಸಗಾರನ ರೀತಿ. ಕರ್ಮವು ಸಾಧನೆಗೆ ಬಾಧಕವೆಂಬ ಭ್ರಾಂತಿಯಿಂದ ಕೆಲಸಗಳಿಂದ ದೂರವಾಗಿ, ತೀವ್ರ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಲು ಬೇಕಾದ ಚಿತ್ತಶುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲದೆ, ಸಮಯವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಲು ಬಾರದೆ ಸೋಮಾರಿಗಳಾಗಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳೆಂದು ಸೋಗು ಹಾಕುತ್ತ ನಿದ್ರೆ, ಕಾಡು ಹರಟೆ, ಪರಾನ್ನ ಪರಾ ಯಣರಾಗಿ ಅಂಡಲೆಯುತ್ತಾರೆ. 'ಕರ್ಮೇಂದ್ರಿಯಾಣಿ ಸಂಯಮ್ಯ ಯ ಆಶ್ವೇ ಮನಸಾ ಸ್ಮರನ್' ಇಂದ್ರಿಯಾರ್ಥಾನ್ ವಿಮೂಢಾತ್ಮಾ ಮಿಥ್ಯಾಚಾರಃ ಸ ಉಚ್ಯತೇ ||' (ಕೈ-ಕಾಲು ಮೊದಲಾದ ಕರ್ಮೇಂದ್ರಿಯಗಳ ಮೂಲಕ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡದೆ ಭೋಗವಸ್ತುಗಳ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅನಂದವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿರುವವನಿಗೆ ಮಿಥ್ಯಾಚಾರಿಯೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ). ಆದರೆ 'ಪರೋಪಕಾರಾರ್ಥಮಿದಂ ಶರೀರಮ್' ಎನ್ನುತ್ತ ನಾವು ಮಾಡುವ ಸಕಲ ಕ್ರಿಯೆಯೂ ಭಗವಂತನ ಸೇವೆ, ಈ ಕರ್ಮ ಫಲವೂ ಅವನಿಗೇ ಅರ್ಪಿತವಾಗಲಿ ಎಂಬ ಭಾವನೆಯಿಂದ ನಡೆಸಿದ ತಪೋಮಯ

ಜೀವನದಿಂದ ರಜಸ್ಸನ್ನು ದಾಟಿ, ಚಿತ್ತಶುದ್ಧಿ ದ್ವಾರಾ ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ಏರಬಹುದು. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರಿಗೆ ಅಲಸ್ಯವೆಂಬುದೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇಡೀ ದಿವಸ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ತಾವೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕಾರ್ಯವೂ ಪರರ ಯೋಗಕ್ಷೇಮಕ್ಕಾಗಿ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಅದರೊಡನೆಯೇ ಒಂದು ಲಕ್ಷ ಜಪವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಕರ್ಮಯೋಗವು ಸಾಧನೆಯ ಅವಿಭಾಜ್ಯ ಅಂಗ. ಸರಯೂಬಾಲಾದೇವಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ “ಒಬ್ಬಕ್ಕೆ ಸೇವಕಿಗೆ ಶ್ರೀಮಾತೆ ಹೇಳಿದರು ಗಂಧ ತೆಗೆಯುವಾಗ ಅದು ಮುದ್ದೆಯಾಗಬಾರದು, ಹುಳು ತಿನ್ನದ ಹೂ, ಬಿಲ್ಲು ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಆರಿಸಬೇಕು. ಪೂಜೆ ಮಾಡುವಾಗ ಅಥವಾ ಪೂಜೆಗೆ ಸಾಮಾಗ್ರಿಗಳನ್ನು ಅಣಿಗೊಳಿಸುವಾಗ ಆ ಸಾಮಾನುಗಳಿಗೆ ದೇಹದ ಭಾಗಗಳು ಅಥವಾ ಕೂದಲು, ಬಟ್ಟೆಬರೆಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಸಬಾರದು. ವಿಶೇಷ ಗಮನ ಕೊಟ್ಟು ಈ ರೀತಿ ಸೇವೆ ಮಾಡಬೇಕು. ನೈವೇದ್ಯ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮಾಡಬೇಕು.” ಒಮ್ಮೆ ಸ್ವಾಮಿ ಪರಮೇಶ್ವರಾನಂದರು ಮಠದ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ತಾವು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಲು ಹೋಗಲು ಶ್ರೀಮಾತೆ ಯವರ ಅನುಮತಿ ಕೇಳಿದಾಗ ಶ್ರೀಮಾತೆ, “ಅದೇನು ಮಗೂ? ನೀನು ನನ್ನ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀಯಾ, ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀಯಾ. ಇದು ತಪಸ್ಸಿಗಿಂತ ಕಡಿಮೆಯೇ?” ಎಂದರು. ಪಾಲಿಗೆ ಬಂದ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಸಾಧನೆಯನ್ನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಲು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಜೀವನ ಆದರ್ಶಪ್ರಾಯ.

ಆಹಾರ ಶುದ್ಧಿ : ನಾವು ತಿನ್ನುವ ಆಹಾರದ ಸ್ಥೂಲ-ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಘಟಕಗಳಿಂದ ಸಪ್ತಧಾತುಗಳು ತಯಾರಾಗುತ್ತವೆ. ಈ ನಮ್ಮ ದೇಹವು ಅನ್ನದಿಂದ ತಯಾರಾಗಿದೆ. ಪಂಚಕೋಶಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮವಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವುದು ಅನ್ನಮಯಕೋಶ. ಶರೀರ ಶುದ್ಧತೆ-ಅಶುದ್ಧತೆಯು ಮನಸ್ಸು ಮತ್ತು ಬುದ್ಧಿಯ ಮೇಲೆ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಉಂಟು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ನಮ್ಮ ಆಹಾರ ಕ್ರಮ ಹೇಗಿರಬೇಕೆಂದು ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ತಿಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. “ಏನೇನು ತಿನ್ನುತ್ತೀಯೋ ಅದನ್ನು ಭಗವಂತನಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿ ತಿನ್ನು. ಪ್ರಸಾದವಲ್ಲದೆ ಅನ್ನವನ್ನು ಸೇವಿಸಬಾರದು. ಎಂತಹ ಆಹಾರ ಉಣ್ಣುತ್ತೀಯೋ ಅಂತಹ ರಕ್ತ ಉಂಟಾಗುವುದು. ಶುದ್ಧ ಆಹಾರ ಉಂಡರೆ ಶುದ್ಧ ರಕ್ತವುಂಟಾಗುವುದು, ಶುದ್ಧ ಮನಸ್ಸು ಉಂಟಾಗುವುದು, ಶಕ್ತಿ ದೊರಕುವುದು. ಶುದ್ಧ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಶುದ್ಧವಾದ ಭಕ್ತಿಯುಂಟಾಗುವುದು, ಪ್ರೇಮ ಉಂಟಾಗುವುದು. ಮೊದಲ ಬಾರಿಯ ಶ್ರಾದ್ಧದ ಅನ್ನವನ್ನು ತಿನ್ನಬಾರದು. ಅದರಿಂದ ಭಕ್ತಿಗೆ ಭಾರೀ ಹಾನಿಯಾಗುವುದು. ಇತರ ಶ್ರಾದ್ಧಗಳ ಅನ್ನ ತಿಂದರೂ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ, ಮೊದಲ ಶ್ರಾದ್ಧದ ಅನ್ನವನ್ನು ತಿನ್ನಲೇಬಾರದು. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಅದನ್ನು ನಿಷೇಧಿಸಿದ್ದರು.”

ಸತ್ಯಪರಿಪಾಲನೆ : ಸತ್ಯಸ್ವರೂಪನಾದ ಭಗವಂತನನ್ನು ಪಡೆಯಲು, ನಮ್ಮ ನಿತ್ಯ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯವನ್ನು ನುಡಿಯುವುದು,

ಸತ್ಯವನ್ನು ಪರಿಪಾಲನೆ ಮಾಡುವುದು ಅತ್ಯಂತ ಅವಶ್ಯವಾದ ಅಂಗ. ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯಪರಿಪಾಲನೆಯೇ ತಪಸ್ಸು. ಗುಹೆಗೋ, ಕಾಡಿಗೋ ಹೋಗಿ ಮಾಡುವ ತಪಸ್ಸು ಕೇವಲ ದೇಹ ದಂಡನೆಯಷ್ಟೇ. ಅಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಸತ್ಯ ಪರೀಕ್ಷೆಯಾಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯವನ್ನು ಪಾಲಿಸುವುದು ಅತ್ಯಂತ ಕಷ್ಟ. ಇಂದು ಮೌಂಟ್ ಎವರೆಸ್ಟನ್ನು ಅನೇಕರು ರಾಗಿಗುಡ್ಡ ಏರುವಂತೆ ಏರುತ್ತಾರೆ, ಗಹನ ಕಾನನಕ್ಕೆ ನುಗ್ಗುತ್ತಾರೆ, ಆಕಾಶದಿಂದ ಧುಮುಕುತ್ತಾರೆ, ಸಮುದ್ರದ ಆಳವನ್ನು ತಟ್ಟುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ನೂರಕ್ಕೆ ನೂರು ಭಾಗ ಸತ್ಯ ಪರಿಪಾಲನೆ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದಾರೇನು? ಎಂದು ಕೇಳಿ ಯಾವುದನ್ನು ಪಾಲಿಸಲು ಕಷ್ಟಕರವೋ ಅದೇ ತಪಸ್ಸು. ಆದ್ದರಿಂದ ಸತ್ಯಪರಿಪಾಲನೆಯೆಂಬುದು ನಿಜವಾದ ತಪಸ್ಸೇ ದಿಟ.

ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಸತ್ಯಪರಿಪಾಲನೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ “ಈ ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ಬದ್ಧವಾಗಿದ್ದರೆ ಭಗವಂತನ ದರ್ಶನವಾಗುತ್ತದೆ. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು, ‘ಯಾರು ಸತ್ಯವಚನವನ್ನು ಆಡುತ್ತಾರೋ ಅವರು ಭಗವಂತನ ಮಡಿಲಲ್ಲೇ ಮಲಗಿದ್ದಾರೆ.’ ಅಂತ”

ಇಂದ್ರಿಯಸಂಯಮ : ಭೋಗದ ವಸ್ತುಗಳು ನಮ್ಮ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಇದ್ದರೆ ಇಂದ್ರಿಯಗಳು ಅವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಲು ನಮ್ಮ ಚಿತ್ತವನ್ನು ಪ್ರಬಲವಾಗಿ ಸೆಳೆಯುತ್ತವೆ. ಸಾಧಕನು ಪ್ರತಿದಿನ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಸಂಜೆ ನಿಯಮಿತ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಜಪ, ಧ್ಯಾನ ಮತ್ತು ಆಗಾಗ ಏಕಾಂತ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರಬೇಕು. ಕೆಲಸದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡಾಗ ಮನಸ್ಸು ಮಲಿನವಾಗದಂತೆ ಜಾಗರೂಕನಾಗಿರಬೇಕು.

ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಉಪದೇಶಗಳು:

“ಮನುಷ್ಯರ ಬುದ್ಧಿ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿನದು? ಏನು ಕೇಳಬೇಕಾಗಿ ದೆಯೋ ಅದರ ಬದಲು ಇನ್ನೇನನ್ನೋ ಕೇಳುತ್ತಾನೆ. ಶಿವನ ಮೂರ್ತಿ ಮಾಡಲು ಹೋಗಿ ಮಂಗನ ಮೂರ್ತಿ ಮಾಡಿದಂತೆ. ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಶರಣಾಗತನಾದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಯಾವಾಗ ಏನೇನು ಅಗತ್ಯವೋ ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಅವನೇ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಆದರೂ ಭಕ್ತಿಗಾಗಿ ಮತ್ತು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಸೆಗಳಿಲ್ಲದಂತಾಗಲು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಬೇಕು. ಈ ಬಯಕೆಗಳು ಇತರ ಬಯಕೆಗಳ ಸಾಲಿಗೆ ಸೇರುವುದಿಲ್ಲ.”

ಒಮ್ಮೆ ಸ್ವಾಮಿ ಶಾಂತಾನಂದರು “ಅಮ್ಮಾ, ಮನಸ್ಸು ಸ್ಥಿರವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಏಕೆ? ಭಗವಂತನ ಕಡೆಗೆ ಚಿಂತಿಸತೊಡಗಿದಾಗ ಲೆಲ್ಲ ಮನಸ್ಸು ನಾನಾ ವಿಷಯಗಳ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ.” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

ಶ್ರೀಮಾತೆ - “ಅದು (ಮನಸ್ಸಿನ ದೌರ್ಬಲ್ಯ) ಪ್ರಕೃತಿ ನಿಯಮ. ಹೇಗೆ ಅಮಾವಾಸ್ಯೆ, ಹುಣ್ಣಿಮೆ ಎನ್ನುವುದಿದೆಯೋ ಹಾಗೆ ಮನಸ್ಸೂ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಉನ್ನತಭಾವದಿಂದ ತುಂಬಿರುತ್ತದೆ, ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಕೆಟ್ಟ ಭಾವನೆಗಳಿಂದ ತುಂಬಿರುತ್ತದೆ. ಮನಸ್ಸು

ಶ್ರೀಶಾರದಾದೇವಿ ವಚನವೇದ

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಆಶ್ರಮ, ಮೈಸೂರು ೫೭೦ ೦೨೦

ಯಾವಾಗಲೂ ಕೆಟ್ಟ ಕೆಲಸದತ್ತಲೇ ಹರಿಯುವುದು. ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದರೂ ಮನಸ್ಸು ಅತ್ತ ಸಾಗದು. ಹಣ, ಹೆಂಡತಿ, ಮಕ್ಕಳು ಇಂಥ ವಿಷಯಗಳ ಕಡೆಗೆ ಮನಸ್ಸು ಹೋಗುವುದು ಕೆಟ್ಟದ್ದು. ದಿನದ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳ ಕಡೆಗೆ ಮನಸ್ಸು ಹೋಗುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವೇ. ಹಿಂದೆ ನಾನು ಪ್ರತಿದಿನ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಮೂರು ಗಂಟೆಗೇ ಎದ್ದು ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಒಂದು ದಿನ ದೇಹ ಚೆನ್ನಾಗಿರಲಿಲ್ಲ; ಅಲಸ್ಯವುಂಟಾಗಿ ನಾನು ಎಂದಿನಂತೆ ಎದ್ದು ಧ್ಯಾನ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಕೆಲವು ದಿನ ಈ ಅಭ್ಯಾಸ ತಪ್ಪಿಹೋಯಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಆಂತರಿಕ ಪ್ರಯತ್ನ ಹಾಗೂ ದೃಢ ನಿಶ್ಚಯವಿರಬೇಕು. ನಹಬತ್‌ನಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ನಾನು ರಾತ್ರಿ ಹೊತ್ತು ಗಂಗಾನದಿಯ ಪ್ರಶಾಂತವಾದ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರನ ಬಿಂಬವನ್ನು ನೋಡಿ ಅಳುತ್ತ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ - ಚಂದ್ರನಲ್ಲೂ ಕಳಂಕವಿದೆ; ಆದರೆ ಚಂದ್ರಕಿರಣದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಕಳಂಕವಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಕಳಂಕವಿಲ್ಲದಿರಲಿ.” ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಗಿಡ ಎಳೆಯದಾದಾಗ ಅದಕ್ಕೆ ನಾಲ್ಕು ಕಡೆ ಬೇಲಿ ಹಾಕಬೇಕು. ಅದೇ ಗಿಡ ದೊಡ್ಡ ಮರವಾದಾಗ ಅಡು, ದನ ಮುಂತಾದವುಗಳಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಏನೂ ಆಗಲಾರದು. ನಿರ್ಜನ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಾಧನೆ ಮಾಡುವುದು ಅವಶ್ಯಕ.”

ಪುರುಷರಿಗೆ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು “ಮಗೂ, ಹೆಂಗಸಿನ ಮರದ ಪ್ರತಿಮೆಯಾದರೂ ಸರಿ, ಆ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಬೇಡ, ಅತ್ತ

ಹೋಗಬೇಡ.” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಾಗೆಯೇ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ “ಗಂಡು ಜಾತಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಎಂದಿಗೂ ನಂಬಬೇಡ. ಅನ್ಯ ಪುರುಷರನ್ನೇಕೆ, ನಿನ್ನ ತಂದೆಯಾಗಲಿ - ಏಕೆ ಸ್ವಯಂ ಭಗವಂತನೇ ಪುರುಷರೂಪ ಧರಿಸಿ ಬಂದು ನಿನ್ನ ಮುಂದೆ ನಿಂತರೂ ನಂಬಬೇಡ.” ಕಾಮವೇನು ಒಂದೇ ಸಲ ಹೊರಟು ಹೋಗುವುದೇ? ದೇಹವಿರುವಾಗ ಅದು ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪವಿದ್ದೇ ಇರುವುದು. ಆದರೆ ನೋಡು ಹಾವಾಡಿದಾಗ ಹಾವನ್ನು ಮರುಳು ಮಾಡುವಂತೆ ಅದನ್ನು ಮಣಿಸಬಹುದು.”

“ಎಲ್ಲವೂ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ. ಮನಸ್ಸು ಶುದ್ಧವಾಗದೆ ಏನೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ತಪಸ್ಸು, ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸು ಶುದ್ಧವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಚಿತ್ತದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಹೊಸ ವಿಷಯದ ಅಲೆ ಎದ್ದಾಗ ಅದರಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸು ಕುತೂಹಲ ತಾಳುವುದು. ಏಕಾಕಿಯಾಗಿ ಅಳುತ್ತ ಅಳುತ್ತ ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಅವನು ಮನಸ್ಸಿನ ಎಲ್ಲ ಮಾಲಿನ್ಯವನ್ನು ತೊಲೆಯುವನು ಹಾಗೂ ಎಲ್ಲ ದುಃಖಗಳನ್ನೂ ದೂರ ಮಾಡುವನು. ಅವನೇ ಎಲ್ಲ ತಿಳುವಳಿಕೆಯನ್ನು ನೀಡುವನು. ಸಣ್ಣಪುಟ್ಟ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಕ್ಷುಲ್ಲಕ ಆಲೋಚನೆಗಳು ಏಳಲಾರವು. ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತಿದ್ದರೆ ಅನೇಕ ರೀತಿಯ ಆಲೋಚನೆಗಳು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಏಳುತ್ತವೆ.”

“ಗುರು, ಕೃಷ್ಣ ವೈಷ್ಣವ - ಈ ಮೂವರ ದಯೆಯಾಯ್ತು ‘ಒಂದ’ರ ದಯವಿಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲವು ಮುಳುಗಿಹೋಯ್ತು”

ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರೆಯುತ್ತ ನಾವು ಮನಸ್ಸನ್ನು ವಿಷಯವಸ್ತುಗಳಿಂದ ಹೇಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿಸಬಹುದೆಂದು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ತಿಳಿಸಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಒಮ್ಮೆ ಕಾಮಿನಿ ಎಂಬ ಕೆಲಸದಾಕೆ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಮೊಳಕಾಲಿಗೆ ಸಂಧಿವಾತ ತೈಲವನ್ನು ಲೇಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆಗ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು, “ದೇಹ ಬೇರೆ, ದೇಹ ಬೇರೆ. ದೇಹ ದೇಹವನ್ನೆಲ್ಲೆಡೆ ವ್ಯಾಪಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ (ದೇಹಭಾವನೆಯಿಂದಲೇ) ನನಗೆ ಕಾಲಿನಲ್ಲಿ ನೋವು. ಇಲ್ಲಿಂದ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟರೆ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನೋವಾಗದು.” ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ “ರಾಧುವಿನ ಮೇಲೆ ನನಗೀಗ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲ. ಅವಳ ರೋಗ ನೋಡಿ ನೋಡಿ ನನಗೀಗ ಸಾಕಾಗಿದೆ. ಬಲವಂತದಿಂದ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಎಳೆದುತಂದು ಆಕೆಯ ಮೇಲಿಡಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದರು.

ವ್ಯಾಕುಲತೆ : ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಮೇಲೆ ತಿಳಿಸಿದಂತೆ ಪಾಲಿಸಿ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕತೆ ಎಂಬುದು ಒಮ್ಮೆಗೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ವ್ಯಾಕುಲತೆಯನ್ನೂ ಜೊತೆಗೂಡಿಸಬೇಕು. ಆಗ ಚಿತ್ತಶುದ್ಧಿಯೂ ಸರಾಗವಾಗಿ ಆಗುತ್ತದೆ, ಜೊತೆಗೆ ವ್ಯಾಕುಲತೆಯು ಭಗವಂತನಡೆಗೆ ಮುನ್ನಡೆಸುತ್ತದೆ. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು

“ಯಾರು ವ್ಯಾಕುಲತೆಯಿಂದ ಕರೆಯುತ್ತಾರೋ ಅವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರನ್ನು ನೋಡಲು ಸಾಧ್ಯ.”

“ವೃಂದಾವನದ ಗೊಲ್ಲ ಹುಡುಗರು ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನನ್ನು ಜಪ-ಧ್ಯಾನಗಳಿಂದ ಪಡೆದರೆ? ಇಲ್ಲ, ಅವರು ಬಾರೋ, ತಿನ್ನೋ; ಇದನ್ನು ತೊಗೊಳ್ಳೋ ಎನ್ನುತ್ತ, ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಲೇ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನನ್ನು ಪಡೆದರು.”

ಗುರು : ವ್ಯಾಕುಲ ಜೀವಕ್ಕೆ ಭಗವಂತನೇ ಗುರುವನ್ನು ಕಳುಹಿಸುತ್ತಾನೆ. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಸ್ವತಃ ಗುರುಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದ್ದರು. ಇತರ ಗುರುಗಳಿಗೂ, ಕುಲಗುರುಗಳಿಗೂ ಸಲ್ಲಿಸಬೇಕಾದ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಕುಂದು ಬರದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ನಿಜವಾದ ಗುರುವು ಶಿಷ್ಯನ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕಾಗಿ ಸ್ವಂತ ಸಾಧನೆಯಿಂದ ಗಳಿಸಿದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಎರೆದು, ಅವನ ಕರ್ಮವನ್ನು ತಾನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅಂತಹ ಉಚ್ಚ ಮಟ್ಟದ ಗುರು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು. ಗುರುಪಾದಕಮಲದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿ ಹಾಗೂ ಗುರುವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆ ಹೇಗಿರಬೇಕೆಂದು ಇಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿಕೊಡುತ್ತಾರೆ-

“ಗುರುವಾದವನು ಎಷ್ಟು ಸಲವಾದರೂ ಮರಳಿ ಕಳಿಸಿರಲಿ, ಯಾರಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಕೃಪೆ ಬೇಕಾಗಿದೆಯೋ ಅವರು ಭಿಕ್ಷುಬೇಡಿಯಾದರೂ ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೆ ಸಂಸಾರಸಾಗರವನ್ನು ದಾಟುವ ಸಮಯ ಬಂದೋದ ಗಿದೆಯೋ ಅವರು ಹಗ್ಗ ಕತ್ತರಿಸಿ ಬಂದೇ ಬಿಡುವರು. ಅವರನ್ನು ಯಾರೂ ಕಟ್ಟಿಹಾಕಲಾಗದು.

“ಮಂತ್ರದ ಮೂಲಕ ಶಕ್ತಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಗುರುವಿನ ಶಕ್ತಿ ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ, ಶಿಷ್ಯನದು ಗುರುವಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಮಂತ್ರದೀಕ್ಷೆ ನೀಡಿದಾಗ ಶಿಷ್ಯನ ಪಾಪಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ದೇಹಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ವ್ಯಾಧಿಗಳು ಬರುತ್ತವೆ. ಗುರುವಾಗುವುದು ತುಂಬ ಕಠಿಣವಾದ ಕಾರ್ಯ. ಶಿಷ್ಯನ ಪಾಪಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕಾಗುವುದು. ಶಿಷ್ಯ ಪಾಪ ಮಾಡಿದರೆ ಗುರುವಿಗೂ ತಲೆಬಾಗಿರುವುದು. ಒಳ್ಳೆಯ ಶಿಷ್ಯ ದೊರಕಿದರೆ ಗುರುವಿಗೂ ಉಪಕಾರವಾಗುವುದು. ಕೆಲವರಿಗೆ ಬೇಗನೆ ಉನ್ನತಿಯಾಗುವುದು, ಇನ್ನು ಕೆಲವರಿಗೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಆಗುವುದು. ಅವರವರ ಸಂಸ್ಕಾರ ಹೇಗೋ ಅದಕ್ಕೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ಆಗುವುದು.

‘ಗುರು ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರವೀಯುವನು|

ಜಗದ್ಗುರು ಪ್ರಾಣದಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರವೀಯುವನು||’

ಒಮ್ಮೆ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಮಂತ್ರನೀಡಿದ ನಂತರ ನುಡಿಯುತ್ತಾರೆ ‘ಇಂದು ನಾನು ನಿನ್ನ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಮಂತ್ರ ನೀಡಿದ್ದೇನೆ.’

ಮಂತ್ರದೀಕ್ಷೆ, ಜಪ, ಧ್ಯಾನ ಸಾಧನೆ : ಪರಂಪರಾಗತವಾಗಿ ಬಂದ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಗುರುವು ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ನೀಡುವುದು ಮಂತ್ರ ದೀಕ್ಷೆ. ಈ ಮಂತ್ರವೆಂಬುದು ಆಯಾ ದೇವತೆಗಳ ಬೀಜಾಕ್ಷರ, ನಾಮ

ಮತ್ತು ನಮಃ ಇತ್ಯಾದಿ ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡ ಶಕ್ತಿಯುತವಾದ ದೇವತಾ ಸ್ತುತಿ. ಮಂತ್ರದ ಜಪ, ಧ್ಯಾನ ಮುಂತಾದ ಸಾಧನೆಯ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳು ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ಕೇವಲ ಆ ಪರಂಪರೆಯ ಮೂಲಕ ಹರಿಯುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಆಯಾ ಪರಂಪರೆಯ ಪ್ರತಿ ಗುರುವೂ ಅದನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ, ಅದರಿಂದ ಸಿದ್ಧಿ ಪಡೆದು ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಶಕ್ತಿಯ ಸಮೇತ ಧಾರೆಯೆರೆಯುತ್ತಾನೆ. ಹೇಗೆ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯ ತಂತಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ತಂತಿಯನ್ನು ಹೊಸದಾಗಿ ಆ ತಂತಿಯೊಳಗೂ ವಿದ್ಯುತ್ ಹರಿಯುವುದೋ ಹಾಗೆಯೇ ನಾವು ಆ ಪರಂಪರೆಗೆ ದೀಕ್ಷೆಯ ಮೂಲಕ ಬೆಸೆದುಕೊಂಡಾಗ ಶಕ್ತಿ ಸಂವಾಹಿನಿಗೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತೇವೆ. ಒಂದು ವಿಶುದ್ಧ ಪರಂಪರೆಯ ಆದಿಗುರುವಾದ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಮೊದಲ ಶಿಷ್ಯ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು. ಹೀಗಾಗಿ ಯಾರು ಅವರಿಂದ ದೀಕ್ಷೆ ಪಡೆದರೋ, ಅವರು ಅರ್ಹರಾದರೂ, ಅನರ್ಹರಾದರೂ ಕೃತಾರ್ಥರಾಗಿ ಹೋದರು.

ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ “ಮಂತ್ರದ ಮೂಲಕ ದೇಹ ಪರಿಶುದ್ಧವಾಗುವುದು. ಭಗವಂತನ ಮಂತ್ರ ಜಪ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಮನುಷ್ಯ ಪವಿತ್ರನಾಗುವನು. ಕಡೆಯ ಪಕ್ಷ ದೇಹ ಶುದ್ಧಿಗಾದರೂ ಮಂತ್ರದೀಕ್ಷೆ ಪಡೆಯಬೇಕು. ವೈಷ್ಣವರು ಮಂತ್ರ ದೀಕ್ಷೆ ನೀಡಿದ ನಂತರ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ‘ಈಗ ಎಲ್ಲವೂ ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ.’ ಜಪತಪಾದಿಗಳಿಂದ ಕರ್ಮಪಾಶ ಕತ್ತರಿಸಿ ಹೋಗುವುದು. ಆದರೆ ಪ್ರೇಮ, ಭಕ್ತಿಗಳಿಲ್ಲದೆ ಭಗವಂತನನ್ನು ಪಡೆಯಲಾಗದು. ಜಪತಪಗಳೆಂದರೆ ಏನು ಗೊತ್ತೆ? ಅವುಗಳಿಂದ ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ಪ್ರಭಾವ ಕುಗ್ಗಿಹೋಗುವುದು. ಕರ್ಮದಿಂದಲೇ ಎಲ್ಲ ಸುಖ, ದುಃಖಗಳು ಉಂಟಾಗುತ್ತವೆ. ಕರ್ಮಫಲವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಲೇಬೇಕು. ಆದ ಕಾರಣ ಭಗವಂತನ ನಾಮಜಪ ಮಾಡಿದರೆ ಕಾಲು ಕತ್ತರಿಸಿ ಹೋಗಬೇಕಾದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮುಳ್ಳು ಅಥವಾ ಸೂಜಿ ಚುಚ್ಚಿ ಅದರ ಫಲ ಅನುಭವಿಸಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಜಪತಪಾದಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ಕರ್ಮ ಬಹುಪಾಲು ಕ್ಷಯವಾಗುವುದು. ಭಗವಂತನ ನಾಮಜಪದಿಂದ ಕರ್ಮಫಲ ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದು. ಬಿರುಗಾಳಿಯಿಂದ ಮೋಡ ಚದುರಿ ಹೋಗುವಂತೆ ಭಗವಂತನ ನಾಮ ಜಪದಿಂದ ವಿಷಯವೆಂಬ ಮೋಡ ಚದುರಿಹೋಗುವುದು. ಜಪವನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತ ಮನುಷ್ಯ ಸಿದ್ಧನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಜಪಾತ್ ಸಿದ್ಧಿ, ಜಪಾತ್ ಸಿದ್ಧಿ, ಜಪಾತ್ ಸಿದ್ಧಿ. ಭಗವಂತನ ನಾಮ ಬೀಜ ಎಷ್ಟು ಸಣ್ಣದು? ಅದರಿಂದಲೇ ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಭಾವ, ಭಕ್ತಿ, ಪ್ರೇಮ ಇತ್ಯಾದಿಗಳೆಲ್ಲ ಉಂಟಾಗುವುದು!”

ಸ್ವಾಮಿ ಶಾಂತಾನಂದರು - “ಯಾವ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ, ಯಾವ ರೀತಿ ಸಾಧನೆ -ಭಜನೆ ಮಾಡಬೇಕು?”

ಶ್ರೀಮಾತೆ - “ನೀರಿಗೆ ತಾವಾಗಿಯೇ ಇಳಿದರೂ ಸರಿ, ಯಾರಾದರೂ ತಳ್ಳಿಬಿಟ್ಟರೂ ಸರಿ, ಬಟ್ಟೆಯಂತೂ ಒದ್ದೆಯಾಗುವುದು. ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡು. ಇನ್ನೂ ನಿನ್ನದು ಎಳೆಯ